

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

Kapitel X

Helvede og historie var nu lige så sammenflettet som de synder, der længe havde plaget det mægtige Babylon. Som det skete i 1331, eksploderede et afsidesliggende tempel i det centrale Kina, og fra dets mest bevogtede hemmelighed bar en død fugl Lucifaels budskab tværs over landene. I sytten kvalmende år drev den harske lugt af forrådnelse over Kongeriget Mongoliet som et guddommeligt og ondartet miasma – Den *Sorte Død* var Djævelens Sygdom. Lucifaels dødbringende blanding, der udstrålede fra kontinentets hjerte, fortsatte sin korrumpning af det enorme asiatiske kongerige, og i 1347 havde bølgen af dødelighed og sygdom spredt sig til dets sydligste kyster og nået Sortehavet og dens spirende genovesiske havneby Kaffa.

Sortehavet - Kaffa - oktober 1347

Efter genovesernes opdagelse af en handelsrute til Fjernøsten og Krim, havde den asiatiske havneby Kaffa udviklet sig til en blomstrende port for genovesiske købmænd, der samlede sjældne og uvurderlige varer fra Mongoliets Silkevej og sendte dem til de forskellige kongeriger i hele Europa. I slutningen af 1347 gav Silkevejen dog en noget anderledes gave til sine ivrige genovesiske handelsmænd: *Byldepest*.

Den muromkransede by Kaffa lukkede straks sine porte og beskyttede sig mod yderligere smitte, mens mongolerne andre steder rådnede op, uformindsket og i tusindvis. Det onde rygte om de genovesiske handelsmænd spredte sig lige så hurtigt som sygdommen – rygtet om, at udlændingene i Vesten havde trukket på deres '*onde kristne magi*' til at kaste *Alle Forbandelsers Moder* over Mongoliet. Derfor slog overlevende krigsherrer sig sammen for at danne en hær af mongolske tartarer, der angreb den befæstede by i et forsøg på at drive det koloniale bæst tilbage i havet, hvorfra det kom. Alligevel, med forsvarende rækker af dygtige armbrøster, spydskytter og overlegne strategier, gjorde Kaffa krav på sit Krim-område.

Det engang rolige landskab havde langsomt forandret sig: hvor den friske duft af efterårsblade og fuglesang bar gennem ubrudte skove, bar luften nu lydene og lugter af voksende konflikt – af rumlende hove på frossen jord – af læder, sved, affald og dvælende råd – af fjerne skrig og blæsende bæster. I starten sporadiske blev angrebene på byen mere organiserede og voldsomme, efterhånden som felttoget udviklede sig. Alligevel holdt genoveserne mongolerne på afstand i tre opslidende måneder – indtil tartarerne eroderede Kaffas volde med bølge efter bølge af hævngherrige, angribende, skrigende og yderst hæderlige mongoler. I foråret 1347, da vejret blev varmere, og kirsebærtræerne Blomster sprang frem, genovesisk blod sivede fra byens egne mure. Med mangel på forsyninger og dygtige kroppe accepterede de strandede indbyggere det uundgåelige udfald – at tartarerne stod på nippet til at indtage byen.

Alligevel ændrede kampens tidevand sig, da tartarerne led et temmelig usædvanligt og måske guddommeligt bevidst skæbnens drejning. Vindene vendte, og Lucifaels hede ånde blæste hen over de pressende hæere, da pesten endelig havde infiltreret rækkerne af tartarernes horder. På få dage stank hele landskabet af rådende mongolers dyngelige forrådnelse, og i ligaer i alle retninger ødelagde dampene fra betændt menneskekød luften. Forfærdede så de tartariske herrer deres enorme antal smuldre, mens hele legioner faldt; oppustede, sorte og decimeret af sygdom.

Det var ikke så mærkeligt, at tatarerne følte sig ramt og skammede over deres nyligt svækkede tilstand – de holdt deres kulturelle og religiøse bekymringer i højeste agtelse; æret med en ære større end nogen frygt for tabt liv. For det meste blinde af sådanne strenge sociale forestillinger, som blev understreget af århundreders urokkelig indoktrinering, værdsatte de mongolske krigere kun én måde at leve på og accepterede kun én måde at dø på. For mongolerne var liv og død sort og hvidt, uden forvirring i spørgsmål om værdighed og vanære. For dem var døden i kamp ærefuld, i modsætning til døden ved sygdom, som bragte skam over hele deres familie og for evigt prægede dem

overlevende med den sociale stigmatisering af uren afstamning.

Da mange af mongolerne blev sindssyge af feber, plaget af at demonstrere en yderst ærefuld døden, angreb de Kaffas mure i massive selvmordsangreb. Efternølere, der var for svage til at kæmpe, snublede frem og stod foran voldene som ceremonielle stakler og tiggere om værdighed, idet de længtes efter en venlig genovesisk armbrøst til at dulme deres lidelse og redde deres familier fra ellers uundgåelig og vanærende udmærkelse. Måske, ved hjælp af en underforstået forløsning, kastede de tartariske krigere sig mod foden af byens befæstninger og ofrede deres overlegne antal til en stadigt voksende trappe af flueinficeret kød, hvilket tillod deres mongolske kammerater at klatre op ad deres mest fornemme jordiske rester og bestige murene.

Som dagene gik – da solen trak sig tilbage bag aftenhimlen, og kystbrisen drejede mod havet, druknede de genovesiske kolonister i den skarpe stank fra tusind forsurende tartarer. Alligevel holdt de fast i deres by og bad til, at pesten til sidst måtte dræbe de mongolske massers vilje. Bortset fra antal og befæstninger var tiden ingen allieret for nogen af hærene, da genoveserne udtømte deres forsyninger lige så hurtigt, som pesten dræbte nyligt rekrutterede tartariske krigere. Således kunne det have virket, som om begge hære var havnet i et dødvande.

Men som historien udmærket vidste, var mennesket med enhver anvendelse af krigskunsten blot en engangsbrikke. Krigskunsten var trods alt *ikke* af jordisk design - det var strengt taget en guddommelig opfindelse, udtænkt selv før Helvedes opførelse, da legioner af himmelske engle bevæbnede sig mod deres jordiske brødre og søstre: Vogterne med deres *Ti-ledere*. Og især én englesøster kendte til krigens design. Ligesom englen Apollon var Lucifael også en af Guds fremste og begunstigede engle og havde kendskab til det meste af Hans store design, herunder krigskunsten og erobringen. Men i modsætning til Apollons noget yndefulde fald fra nåden, umiddelbart efter hendes fald, anvendte Lucifael sin skarpe viden om skabelse og ødelæggelse til at påvirke mennesket og give ham nye værktøjer og strategier til at føre stadigt mere effektive krige mod hans brødre - kanonen, langbuen og den panserbrydende bodkin-pil var blot de nyeste ødelæggelsesredskaber designet via de intime hvisken af hendes onde råd. Nu hviskede hun nye hemmeligheder, og endnu engang havde krigens kunst udviklet sig til at omfatte Lucifaels dødbringende nye koncept. Da hun inficerede de døende tartarherrerens ører med af hendes temmelig modbydelige strategi for menneskelig udslettelse: *kimkrigsførelse*.

Fast besluttede på at fordrive genoveserne, og med Lucifaels nye åbenbaringer, herrerne

tilkaldte en flåde på tretten af deres største katapulter og beordrede sine hære til at kaste forurenede lig af deres faldne kammerater ind i hjertet af den lukkede by. Jævnt spredt over Kaffas mure hvilede dødsmaskinerne aldrig. Nat og dag, uden ophør, regnede en uudtømmelig forsyning af pestrømte mongoler ned over den genovesiske by, bragede gennem hustage og knuste intetanende forbipasserende. Med en så ugudelig leveringshastighed kunne kolonisterne ikke brænde ligene så hurtigt, som tartarerne kastede dem over murene. Og den uhyggelige lugt af brændende hår og hud blandede sig med den eksisterende lugt af rådne kød og fyldte den lukkede bosættelse med en kvælende stank. Helvede overvældede Kaffa. På toppen af den højeste gren af et kirsebærtræ krabede en ensom krage to gange - og igen.

Omringet, og med næsten alle sine forsyninger opbrugt, gjorde Kaffa en flåde på tretten af deres største oceanfartsskibe klar til hurtig afgang. Genoske sømænd, soldater og købmænd røvede byen for dens skatte og fyldte lastrummene med alt, hvad der var uvurderligt: guld og sølv; asiatisk jade og håndlavet stentøj; garvede skind og bundtede pelse; rå ædelsten og sjældne juveler; og tønder med krydderier og parfumer. Og da de havde lastet flådens skrog helt, fjernede de plankerne fra byens træstrukturer og omgav skibenes dæk med endnu højere mure for at rumme den ekstra last, der var tilbage. Da byen var blevet tømt for sine mest værdifulde ejendele, sneg tolv skibe sig ud af havnen under mørkets kappe. Besætningen af den trettende blev tilbage. De satte byen grundigt i brand og efterlod et brølende inferno af flammende bygninger i dens kølvand, da de indhentede den tilbagetrækkende armada.

Santa Godeberta var det største og mest sødygtige af de tretten kogskibe. Hendes massive søjleformede tværbjælker spændte over et dobbelt forstærket skrog af klinkerplanker, og med en tårnhøj mast, ræling og sejl eskorterede hun sin tunge flotille mod Genova. Hendes besætning havde siden modificeret dækket til at inkludere lånte planker fra Kaffa-bygninger, der dannede en hævet væg over dens kanoner. Som forberedelse til høj sø forankrede metalspænder et net af reb, der sikrede dens overdrevent rigelige last på toppen.

Større end de fleste oceangående handelsskibe, var hun den nyeste konstruktion og genovesiske skibsbyggeres stolthed. Et U-formet agterdæk stod over hendes lastdækkede agterskib. dæk, og over fordækket strakte et passende fordæk sig over en stævn med lige stilk. Selv uden sine ti tons Kaffa-last fortrængte hun næsten 144 tons vand. Hun var sandelig et havdyr, hvis der nogensinde havde eksisteret et. Hun var dog ikke tom, men pakket til gællerne, hendes mave lå tungt i vandet, og hendes tolv åreporte holdt sig tæt på havets dønninger. Det var kun hendes ottende træk fra Kaffa til Genova, og det skulle vise sig at blive hendes mest byrdefulde. Langt over hendes

Med den designede kapacitet kunne den mindste ulykke eller fejlregning tydeligvis sende hende og hendes fireogtyve sømænd skrigende mod havets bund. Under et tæppe af tidlige morgenstjerner og i den stabile brise fra en havvind førte Santa Godeberta sin tungt lastede flåde over Sortehavets rolige overflade og ind i den mørke horisont i hjemretningen .

Et dusin tungt lastede handelsskibe sejlede tungt i deres lave vandlinjer; og overbelastede skrogbjælker knirkede og stønnede i den hvirvlende havsprøjt; og lugten af saltlage og råd hang i de skattefyldte skrog. Mænd, kvinder og børn dækkede hver en centimeter af deres dæk, men alligevel blev der ikke sagt noget – de få babyer ombord var for svage til at græde. De genovesiske kolonister var ganske vist undsluppet de flyvende tartariske lig med alle deres skatte og havde kun overladt deres misundelige asiatiske fjender til den brændte jord. Men uanset hvor ren og nem deres flugt end måtte have virket, tog de ikke højde for englernes indgriben – når Lucifael havde en andel i historien, såede hun dens rødder og syede ofte fremtiden med bittersød efterklogskab. Genoeserne var sikkert væk fra Kaffa; alligevel formåede de ikke at undslippe deres dystre skæbne, som Lucifael snedigt havde forudbestemt. Kun få dage inde i deres rejse blev medlemmer af flåden dødssyge. Overlevende sømænd rullede deres omkomne overbord, mens de satte de voksende syge i karantæne under agterdækket. og nær bagenden af deres fartøjer. De købte sig tid nok til at holde den dødbringende smitte i skak ved at overhælde dækket med spande med saltlage for at skylle de smittede udstødte affald og væsker væk. Selv med sådanne forholdsregler korrekt anvendt, havde de ingen anelse om, at deres kammerater var en mindre smittekilde end de blinde passagerer, der gemte sig under dækkene af deres fartøjer. Og da armadaen rundede På Italiens sydligste spids var antallet af døende overgået af de levende med næsten to til én. Undervejs var det efterfølgende skib af sømænd, der havde brændt Kaffa til grunden, faldet væk fra flåden og drev målløst hen imod en flad havhorisont. De tolv skibe pressede sig frem som vedholdende flydende kister, krydsede et goldt hav og blev kun drevet af ønsket om at se deres genovesiske havn. Alligevel skabte desperation endelig Santa Godebertas kurs mod havet . Med svigtende sømænd, der drev rigningen, og Genova stadig for langt at sejle, svingede hun sin stævn og flåde mod den nærmeste havn, Messina, Sicilien.

Med kun et dusin krybende handelsskibe, bemanded med en flygtende befolkning og en håndfuld døende sømænd, ville Sorte Dødsflåden overleve historien og blive husket som den dødeligste, dårligt udstyrede armada, der nogensinde har sejlet i europæiske farvande. Og fra vandet under jorden, fnøs Lucifael.

Bjergmunding

Den nedgående sol forsvandt bag triste seneferårsskyer og efterlod en sort og usædvanligt kold aften henslængt over Frankrigs hjerteland. En trægren knækkede; en hund gøede; men ingen anden lyd forstyrrede den stille og vindstille nat. Under jorden bar lyden af en drengs anstrengte vejtrækning gennem mørket, mens en skikkelse i kappe kæmpede sig op ad en stejl passage dybt inde i Mountain Mouth og hen imod grotten, hvor en genopfyldt vandblære hang over dens skulder. Silhuetten sænkede blæren nær hulevæggen og vendte pludselig opmærksomheden mod en svindende ild. Frisk brænde og en ny flamme afslørede Lazarus, hvis hætte nu var stukket ind i sit rebbælte. Langt sort hår indrammede drengens beskidte og dystre ansigt, hans øjne blafrede som glødende safirer i ildens skær. Bortset fra den konstante tåge af hans åndedræt var det kun bevægelsen af hans pupiller, der markerede det ellers ubevægelige øjeblik, der svulmede og trak sig sammen i lyset af en kæmpende flamme.

Lazarus satte sig på en sten. I et forsøg på at uddrive den evige kulde, der for længst havde lagt sig i hans ekstremiteter, trak han hættens på sin kåbe over sig, støttede sine fødder mod glødende kul og varmede sine hænder mod den nye stråleglans. Alligevel steg flammerne, ilden brølede, og Lazarus' pupiller var nålehuller mod blå cirkler. Han trådte væk fra den infernalske hede, der nu fortærede ethvert spor af kulde fra grotten. Højt over hovedet dansede orange nuancer og skiftende skygger hen over den klamrende masse af tusind flagermus; tilsammen reflekterede deres enorme antal øjne i ildens lys for at efterligne en mørk himmel af funkende stjerner. Røg steg opad i en spiral og samlede sig mod grottens loft. En håndfuld flagermus lettede og gik rundt om hulen. Lazarus tog hættens af hovedet og tjekkede for tågen i sin ånde, som siden var forsvundet. Flere flagermus bevægede sig i den hurtigt opvarmende hule.

Drengen fæstnede blikket på flagermusene, da han forlod bålet og klatrede op ad uregelmæssige rækker af terrasseafsætterne, mens han bevægede sig mod hulens øvre dele, og vendte sig lejlighedsvis om for at inspicere dem fra et endnu højere udsigtspunkt, før han fortsatte sin klatring. Et hav af perleagtige, sorte øjne granskede hans stabile opadgående fremmarch; flagermusene flygtede dog ikke, som han først troede, de ville. I stedet forblev de standhaftige mod loftet, tilsyneladende lige så nysgerrige på Lazarus, som han var på dem. Drengen trak sig op på den højeste afsats. Han rejste sig og rettede sin kåbe, mens han inspicerede grottens tag med dets mange stirrende øjne.

„Har du det varmt?“ spurgte han højt. „Vil du lære mig det?“ Drengens pludselige kald lød gennem hulrummet, og adskillige flagermus faldt ned fra deres reder for at slutte sig til andre, der allerede cirklede rundt om hulen. Flere fulgte trop, og grotten hvirvlede af en byge af flagernde vinger.

Alt i alt kunne det have virket som om, de skiftedes til at demonstrere deres værdighed for kolonien, mens masserne holdt fast som himmelske dommere for at holde regnskab med den seneste demonstrants luftakrobatiske evner. Og selvom de ikke blev bedømt, holdt Lazarus bestemt et vågent øje med dem af dem, der valgte at flyve. Endelig klædte drengen sig af. Standhaftigt på kanten sad han i ingenting undtagen et lændeklæde og fodvanter. Hans egne storslåede flagermuslignende vinger foldede sig ud og spredte sig, og med dem efterlignede han sine små læreres vingebevægelser. Selvom hver flagermus var forskellig, kunne Lazarus se ud fra den, at dens vingebevægelser under flugt var identiske med alle de andres – vingerne var skålformede og slog i en opstigning, vingerne var hårde og åbne med en pludselig opbremsning, og vingerne var trukket ind til et hurtigt dyk. Hans øjne glimtede om; hans vinger slog vejret; hans hjerne brændte, mens han overvejede metodikken – de mange former og nødvendige metoder, der synligt fremvises i flagermusens flugtkunst. Således skete det, at han gennem det meste af aftenen lærte af sine hulekammerater.

I timen før daggry havde flagermusene siden lukket deres sorte, perleagtige øjne og overgivet sig til de omvendte dagdrømmes verden, og Lazarus trak sig tilbage fra sine aftentimer. Træt, sulten, kold og med ømme vinger gled Lazarus tilbage i sine klæder og klatrede ned på grottegulvet. Han tændte ilden og samlede mad fra sin sæk med proviant. Til sidst satte han sig på en sten foran friske flammer med en vandblære ved siden af sig, og han festede sultent med fladbrød og strimler af saltet kød. En forskydning i skyggerne stjal hans opmærksomhed.

Gule øjne strålede!

„Hys!“ Lazarus spyttede sin mad ud, faldt ned fra stenen og kravlede baglæns, mens et par glitrende, løse øjne syntes at svæve i mørket inden for grotteindgangen. Som tvillingemåner, der svævede nær hulebunden, brændte kuglerne gennem Lazarus med reflekterende ildlys.

„Hvem går der?“ svarede Lazarus med ørerne tilbage og pupillerne vidtåbne. Øjnene blinkede aldrig. Lazarus snusede ud i luften og løftede ørerne for at opdage den svage lugt og uregelmæssige vejtrækning fra et dyr, der ligeledes lugtede luften.

Så fnøs et sort vildsvin og trådte ud af skyggerne i passagen. Lazarus pustede lettet op. Han rejste sig og børstede støvet af sin kåbe, mens han klukkede. "Hvorfor, "Du er et svin! Jeg har set dine lige – i bøger!" Det skræmte vildsvin snurrede væk mod grotteindgangen, men stoppede og kiggede tilbage på Lazarus.

"Åh, gå ikke ! Jeg vil dig ikke fortræd. Jeg sætter mig nu." Lazarus satte sig ned mod stenen og sad stille. Vildsvinet vendte sig mod Lazarus og tog et par små skridt, mens han lugtede til luften, da han stoppede.

"Du er sulten, ikke?" spurgte Lazarus. Han løftede en strimmel kød fra siden af sin fod og præsenterede det i et godt lys. "Kom. Spis." Vildsvinet holdt afstand.

„Tag det.“ Lazarus kastede kødet kun få meter fra dyret. Den kastede nervøse blikke mellem Lazarus og madresten; til sidst trådte den frem, snusede og fortærede kødet. Så stirrede den på Lazarus, tilsyneladende som om den ventede på mere.

"Kan du også lide brød? Jeg kan ikke lide det – det er for tørt." Lazarus kastede et stort stykke fladbrød. Vildsvinet skovlede det op og kravlede ud af grotten.

"Vent! Gå ikke!" Lazarus satte efter. I den ydre hule rundede han hjørnet til huleindgangen for at få øje på vildsvinet, der klatrede over den klippefyldte højderyg. Over bakken strakte karmosinrøde skyer sig over himlen - tidlig solopgang. Lazarus trak sig brat tilbage i mørket. Først da gik det op for ham, hvor udmattet han var. Han listede tilbage til grotten.

I løbet af den følgende uge fortsatte Lazarus sine lektioner og opbyggede nok styrke i sine vinger til at løfte sig selv fra gulvet; men med vinger stadig for svage til at bære sin vægt, kunne Lazarus kun mønstre korte lavtflyvende flyvninger mellem toppen af stenene i hulegulvet.

Med tiden faldt Lazarus ind i samme rutine som flagermusene og sov om dagen, så han kunne studere dem, når de var mest aktive. Nætterne blev koldere med tilbagevendende frost, og da brændebunken svandt ind, forlod han hulen for at samle brænde bagved Mountain Mouth. Efterhånden som røgen fortsatte med at stige op fra hans bål, forlod et stigende antal flagermus hulen for at søge uforstyrrede hvilesteder andre steder. Da næsten en fjerdedel af dem var væk, begyndte Lazarus at bemærke golde pletter i loftet, som de engang havde dækket. Men i disse dage var Lazarus' opmærksomhed ikke udelukkende viet til flagermusene, da vildsvinet efter sine lektioner og netop ved solopgang nu frekventerede Mountain Mouth for at spise middag med ham. Og middag, det gjorde de.

Sicilien - Messina Havn

En fint klædt siciliansk dreng stod nær kystlinjen, mens en flok måger sværmede over ham efter stykker af knust brød. Hans lange sorte hår og lyse tøj piskede i en jævn brise. Han holdt den sidste bid manna mod himlen med lukkede øjne på et grimasserende ansigt. En måge rev den ud af hans fingre, og han hev sin arm ned, mens han fnisede. Drengen skyggede for øjnene fra den skærende sol og flettede fingrene over panden, mens han stirrede mod den sydvestlige havhorisont. To pletter dukkede op – så en tredje.

„Mor! Skibe,“ råbte drengen over skulderen, mens han pegede mod havet, „Fire!“
Fem skibe! Flere!

Santa Godeberta førte sin tunge armada af handelsskibe ind i havnen i Messina. Med en lav agterstavn og en høj stævn banede hun sig vej gennem det bølgende hav, overlæsset med de betydelige og kostbare rester af en falden by. Som et spørgelseskib glimtede hendes forladte dæk af en konstant havsprøjt; stadig uden en synlig besætning, der styrede hendes kurs. eller sejlede, hun hverken gabte eller bukkede sig i havets dønninger. Så dybt som hun sad i vandet, selv med sine mange tons tunge last, ville kun en håndfuld lopper og en kurv med rotter virkelig demonstrere alvoren af hendes fangst. Ikke tungere end en sæk ris, ville den ubetydelige byrde af disse insekter og gnavere vise sig at være fuldt ud i stand til at knække ryggen på millioner, knuse søjler og stensten i ethvert europæisk kongerige og jævne hele kontinentets overflade. En flok fodgængere og forbigående samledes ved havnen for at være vidne til et sjældent skue for sin tid: en flåde af massive skibe, tilsyneladende i stand til at sejle selv de bredeste og mest forræderiske oceaner. Hundredvis af ivrige drenge og sjuskede bønder stod langs havnen. havnen, i et forsøg på at gøre krav på mere af den sparsomme dokplads nærmest rebpælene. De kæmpede om stillinger som lejede karer til losning af last. Med en så tung flåde var de helt sikre på, at de udvalgte til at losse ville få en generøs løn på flere dage. Arbejdet var på plads. Mændene brokkede sig og skubbede til hinanden, mens brydedrenge hvirvlede støvet rundt. Folk fyldte havnen, mens den tætpakkede menneskemængde strømmede ud i gaderne. Den travle by gik i stå og stoppede op for at betragte den nærgående armada. Det blev stadig tydeligere for alle tilskuere, at havnen ikke var i stand til at sikre en så uhyrlig flotille sikkert. Alligevel fortsatte flåden og spærrede horisonten med sin stadigt voksende tilstedeværelse.

En kraftig havnekaptajn og to af hans havnesmede stod på en højtliggende repos af tømmer, der havde udsigt over den overbelastede dok. Den frustrerede kaptajn viftede med et rødt banner mod de nærgående skibe og signalerede dem til at holde fast. "Det er De godt, hr. Det er ikke vores skibe – måske portugisiske," sagde en af havnesmedene og kneb øjnene sammen mod havet.

Den anden portør klappede kaptajnen på bagsiden af hans behårede skulder. "De er ankommet, sir." Manden sænkede sit banner og kiggede ned over skulderen for at opdage rækker af bevæbnede soldater, der trængte ind i mængden. Alt i alt kunne det skarpe sollys fra deres hjelme og den fremadrettede bevægelse af deres aflange formation have frembragt billedet af en glødende ildorm, der skilte et hav af hoveder ad, mens den snoede sig mod kajen. Han nikkede og vendte sin opmærksomhed tilbage til den urokkelige flåde, mens han viftede med sit banner i et desperat forsøg på at praje – men forgæves, da Santa Godeberta brød den ydre perimenter af Messinas havn.

Kaptajnens bekymringer var tydeligt tydelige for hans havnesmede, som ligeledes fungerede som

ærefrygt over flåden, som nu sejlede ned mod dem, som om den sejlede hårdt og stærkt i det åbne hav. Som det var både skik og brug for sikker dokning af større fartøjer som f.eks. Disse skulle deres sejl fastgøres til deres rælinger, og årerne skulle trækkes og bruges under sejlads gennem havnen. Imidlertid lå kun halvdelen af Santa Godebertas sejl fastgjort til rælingen – resten forblev udfoldet og fangede vinden. De sammenfiltrede reb fra dens hovedrigning dinglede rundt om masten og rælingen. Med kun tre af dens årer, der hvirvlede svagt, gjorde de ikke meget for at dæmpe dens fart.

"De står hårdt på os, kaptajn," udbrød en af havnesmedene. "Der er et langt hav bag dem!" Han pegede på skibet, der fulgte tæt efter Santa Godeberta, med fuldt sejl og ingen årer. "Og det næste – hun er som en tønde, der ruller ned ad en planke – hendes sejl er vidt åbent! Se på hende, kaptajn, hun tønder vidt ud. "åben! Skal jeg foretage opkaldet?"

Kaptajnen holdt hånden om munden og viftede med banneret, mens han råbte mod den nærgående flåde, som nu begyndte at fylde bugten. "Avast! Saml riggene! Sving stævnen til agterstævnen! Drej din—"

Et af skibene knuste et lille fiskerfartøj og trak en del af dets rester med sig i sit eget net, som hang viklet ind i stævnen. Kaptajnen sænkede sit banner og beordrede sine havnesmede til at fortsætte med udrykningen.

De sprang op til hans kommando. En af dem vendte sig om, greb en ophængt metalhammer og ringede med en stor rørformet klokke. Den anden mand skreg over de øredøvende vejafgifter, viftede med armene og beordrede mængden til at forlade kajerne. Panik opstod, da mængden trampede sig selv ned i sin hast med at flygte fra havnekanten. Skrigende soldater spredte sig i et desperat forsøg på at danne en barriere.

Messinas mange øjne lå rettet mod Santa Godeberta, mens hun skar sig vej gennem de hvide bølger og bødde et konstant havsprøjt ud under sin massive stævn – hun var som et rasende havuhyre, der var fast besluttet på at strande. Havnekaptajnen og hans to mænd sprang ud fra observationstårnet, mens rækker af kajplanker og pæle eksploderede under den knusende vægt af det overstummede skib. Hele havnen vaklede under kraften fra dens sammenstød. Det knuste tårn kollapsede oven på mængden, da skibet gik på grund, kastede sig over rækken af soldater og knuste dem ind i kystlinjen. Næppe havde Santa Godeberta plantet sig oven på soldaterne, Det andet skib susede ind i bagbord, snævert omkransede sin bagside og gennemsøgte styrbords hjørne af agterstævnen, før det drejede skarpt, smækkede sin bagbordsside mod havnen og opløste en stor del af trædokken. Igen dundrede havnen, brølende til braget og skrigene fra dens lamslåede befolkning. Ti mere tunge

Skibe rullede ind i havnen og præsenterede sig selv som en massiv mur af træ, reb og sejl, der syntes at opsluge bugten; og uden tegn på besætning på deres master, rælingsvåben eller dæk, syntes havnebyen Messina at være belejret af en invaderende armada af spøgelsesskibe.

Og hvad, om ikke ved tilsyneladende guddommelig indgriben, så forblev de to skibes skrog intakte, selv da en stor del af havnedokken lå ødelagt, presset mod kystlinjen som en dynget række af splinter. Tæt bag dem sneg ti skibe sig ind i bugten og satte til sidst farten ned til stilstand. Mod mængden af ubudne skibe pilede mænd åbenlyst frem som hektiske insekter; havnen var et bølgende kaos. Med Santa Godebertas stævn fastlåst, klatrede havnekaptajnen og hans vagter over fordækket.

En svedende, sygelig mand snublede ud af lastrummet uden skjorte. Han faldt tilbage mod den nærmeste væg og gled ned på dækket. Han slentrede forover og nikkede med hovedet som en beruset mand. Sømand. Hans øjenhuler lå mørke og tilsyneladende forslåede, ligesom fingerspidserne. Havnevagter sværmede omkring ham, mens andre strømmede ind i skibets lastrum.

Havnekaptajnen pegede over hovedet. "Slip sejlet løs! Dette skib bliver!" Adskillige havnesmede klatrede op på riggen. Han henvendte sig til den svedige mand og skreg: "Hvor er kaptajnen på dette fartøj?" Han vendte sig mod skibets lastrumsindgang og brølede: "Jeg vil have hele besætningen på dækket! Bring dem op!" Han vendte sig tilbage til den beskidte mand. "Hvem kommanderer denne flåde?"

Manden svarede på en måde, feberagtig: "Ingen kaptajn - ingen flåde - kun hav. Havet gør krav på de døde - alle døde."

En havnesmed hviskede i kaptajnens øre: "Han er uden tvivl fuld."

Havnekaptajnen fortsatte sit spørgsmål. "Hvad hedder dette skib? Denne flåde sejler til Genova, ikke sandt?" Han scannede den dyngede last. Han kastede et blik over dækkene på de andre fartøjer. "Jeres skibe er lastet over deres kapacitet. Hvordan I har holdt dem oven vande, ved kun Gud. Hvor har I fået al denne last fra?"

Manden fik svaret: "Skibet er – Santa Godeberta – fra Kaffa til Genova."

Kaptajnen befalede to af sine mænd: "Få ham på benene. Giv ham noget luft." Han sagde til en anden, der stod ved siden af ham: "Tæk en spand vand. Gør ham ædru." Kaptajnen rystede på hovedet og mumlede: "Kaffa – med denne last?" Han kiggede over det bundne gods, der dækkede næsten alle dele af dækket, og fik øje på en sort rotte, der pilede mellem tønderne. Han krydsede armene. "Ikke om tusind år."

„Kaptajn!“ råbte en stemme inde fra skibets lastrum. „Der er kun fem mand hernede, og lastrummet er frygtelig overfyldt.“ Havnekaptajnen stirrede på lastrummet.

indgangen, da en mand trådte ud og tørrede sveden af panden. Han fortsatte: "Kaptajn, disse mænd er syge – endda ret syge. Vi bliver nødt til at bære dem." To vagter rakte ind under den beskidte sømands arme og hev ham op på benene. "Argh!" råbte manden og faldt slapt sammen. De forskrækkede vagter smed ham ned på dækket, og den bevidstløse mand lå spredt ud med armene over hovedet og blotlagde et par sorte, hævede masser, som rådne æbler, der stak ud fra hans armhuler. De bristede hævelser sivede ud, da en blanding af pus og sort blod samlede sig ud over dækket. Vagterne tørrede deres arme mod deres bukseben. En harsk lugt kogte op fra sovende sømand. Kaptajnen holdt sig for næse og mund og bakkede væk. "I Guds navn!"

Så vendte han sig og brølede: "Forlad skibet! Rør ikke ved noget! Der er pest ombord!" Vagter fløj mod skibets stævn, mens havnesmede pilede ned ad riggen, nogle sprang hovedkulds i vandet.

I den korte tid, der fulgte, blev alle tolv skibe sikret til bagbord, bevogtet af hundredvis af bevæbnede soldater, der havde ordre til at stoppe, selv med dødbringende magt, enhver, der forsøgte at gå ombord på eller forlade skibene. Og på blot en dag spredte rygter om de forurenede skibe sig i hele Messina.

På andendagen bad flådebesætningerne læger om at komme ombord og tage sig af de syge. Byens embedsmænd indvilligede kun på betingelse af, at når lægen klatrede ombord på skibet, skulle han blive. Ingen af byens læger indvilligede. Havneembedsmænd sendte mad og vand over i spande på reb. Når spandene var tømt, forblev de på skibene. På denne måde blev der truffet alle forholdsregler for at sætte skibene i karantæne.

På den tredje dag drev dødens stank over kajen; ført ind i landet af havbrisen. Efter lægers advarsler blev vagterne beordret til at trække sig tilbage af frygt for, at vinden ville føre skibenes smitte videre. Med vagterne længere væk fra skibene faldt skumringen stille på over kajen, og rotter, drevet af tørst, samlede mod til at kravle ned ad skibets trosser, ned ad bindertovene og ned på kajen, kun for at skynde sig væk og slutte sig til deres rottefætre på kajen.

På den sjette dag blev mange vagter syge. En vred pøbel samledes i havnen, og byens embedsmænd havde ingen anden mulighed end at beordre de tolv skibe ud af havnen med last og det hele, for at de ikke skulle blive sat i brand. Da de så hurtig profit og fri passage til andre europæiske havne, blev stationerede sømænd fra Genova, Marseille, Korsika og Sardinien enige om at dele andele af flådens dyrebare last til gengæld for at bemane skibene ud af havnen og til forskellige kystbyer.

Og på den syvende dag skyllede havnen skibene ud på havet. Straks, den sorte Dødsflåden blev opløst, og de fleste af dens skibe satte sejl til andre havne end Genova. Deres engang overfyldte dæk var tomme – en efter en havde passagerer og besætning for længst kastet hver af de pestramte skibe overbord, indtil ingen overlevede rejsen.

Uanset på overfladen var Messina allerede dømt, da Gatestone-pest, selvom havnen var rensset for de genovesiske skibe, stadig lurede i skyggerne under havnen. Lige så inficerede lopper, der var drægtige med sygdom, red på ryggen af inficerede kajrotter. Deres maver var uendeligt små livmodere fra Helvede – i fuld fødsel – klar til at levere deres djævelske blandinger. Og Djævelens ondskab udviklede sig. Inden for få uger forvandlede Lazarus' onde mor hele Messinas befolkning til en frugtbar frugtplantage af pestilente sorte æbler – modne af død og fyldige efter døden.

hendes plukning.

Således skete det, at den store pest opstod fra havnene og sværmede ind i landet og kun efterlod en udtømt skal af en by. Pesten blussede op til en fuldendt skovbrand, da Europas sidste time var kommet.

Bjergmunding

Der var gået mere end tre uger, siden Lazarus først ankom til Mountain Mouth. I den periode var hans krop blevet mere muskuløs, og den vægt, han siden havde mistet i arme og ben, var kun blevet overført til hans nu tungere, muskeltonede vinger. Korte flyvninger mellem gulvsten havde udviklet sig til længere flyvninger i højere højder. Han klatrede ikke længere op ad væggen til stenafsatsen nær taget; i stedet fløj han direkte hen til den. Han samlede brænde ikke ved at gå rundt om bagsiden af Mountain Mouth, men ved at flyve over dens top og tilbage igen. Men selv med disse nye evner var han ikke i stand til at foretage rejsen til det italienske kloster. Selv korte flyvninger, der krævede en vis anstrengelse, som f.eks. at samle brænde, stjal hans pust. Og han vidste, at for at krydse Leonbugten til Korsika eller fra øen til det italienske fastland, måtte han bevise, at han var i stand til at forblive i luften i mindst en halv nat.

En bitter kulde blæste støt fra nord. Stendalen var glaseret af et tyndt lag islag efterladt af den foregående nats sludregn. Inde i grotten lå Lazarus sovende, krøllet sammen ved siden af en døende ild, hans stadige udåndinger dannede tåge i den iskolde luft. ham, halvdelen af loftet lå goldt, med flagermusene sammenkrøbet mod det højere bagtag på hule.

Lazarus stønnede og trak sig tættere sammen til en kugle. Stille i søvn, spidsede hans ører, og de ledte i hulen efter en frisk lyd, der gav genlyd inden for dens vægge. Han åbnede øjnene; hans overdimensionerede pupiller skrumpede ind til sorte prikker på blå.

"Svin?" råbte han og satte sig let ned i siddende stilling. Han gabte med hugtænder og gned sig i ansigtet. „Er det dig?“ svarede et fnys. „Ikke nu, svin. Jeg er udmattet.“ Lazarus ledte i mørket kun for at opdage vildsvinet, der rodede gennem sin sæk med proviant. "Svin! Nej!" Lazarus sprang op og løb hen imod vildsvinet. "Forsvind derfra !" Dyret løftede hovedet op af sækken med en fyldig saft i tænderne. Det hvinede og pilede ud af hulen med godbidderne.

„Lad det ikke ske,“ stammede Lazarus, mens han febrilsk ledte gennem sækkens indhold . Han trak blodflasken frem og undersøgte den. Bortset fra en tynd revne langs siden forblev beholderen forsejlet og ubrudt. Lettet slog ham nu en anden tanke, og han bladrede gennem sækken og opdagede, at vildsvinet havde berøvet ham hver en krumme mad.

"Svin!" råbte han. Lazarus tog en lille lædertaske op af sækken og lagde flasken og andre genstande, som han anså for vigtige nok til at have i nærheden, indeni. Så stormede han tilbage til den døende ild med den. "Hvorfor?" Han satte pungen ved siden af sig og fyrede op med frisk brænde. "Jeg delte min mad med dig!" Han kastede flere træstykker oven på de glødende gløder og skreg mod grotteindgangen – hans stemme bar gennem hulrummet som en klokke gennem tågen "Du må ikke stjæle!" Adskillige flagermus lettede og cirklede rundt om hulen, mens ulmende træstammer brød i brand. Lazarus stirrede gennem ilden.

Endnu en uge sneg sig forbi, mens et frisk snefald dækkede Bjergmundingen. I løbet af denne tid skar Lazarus ryggen af sin kåbe op, så hans vinger hang uden på dem. Han vendte ligeledes tilbage til at bære sin maske. Disse ændringer var nødvendige, hvis han skulle kunne cirkle rundt om Bjergmundingens top i længere tid uden at fryse. Og med dem formåede han at holde sig oppe i næsten tre timer. Men selv tre timer var ikke nok til at krydse havene. Med vinteren hastigt nærmende og ham uden mad, kollapsede Lazarus endelig af sult, træthed og bidende kulde. Kulminationen af disse uudholdelige forhold drev ham tilbage i grotten - for at genoverveje sit løfte.

Tidlig morgen var kommet med et hav af stjerner, der druknede – døde på en karmosinrød himmel. I grotten tændte en sløv Lazarus endnu engang i ilden og lagde hovedet ned. Han kiggede over det næsten øde loft – kun en fjerdedel af flagermusene var tilbage. Og der lå han og overvejede, om han skulle flyve tilbage til klosteret; han sneg sig ind i natten og vendte tilbage til hulen, fyldt op med køkkenforsyninger.

Han snøftede luften, mens en velkendt lugt hang i den. Hans mave knudrede sig. Lazarus kravlede hen over gulvet, hejste en stor kampesten, åbnede sine vinger og fløj op i luften. Han cirklede inde i grotten med blikket rettet mod passageindgangen. Uvidende om Lazarus trådte vildsvinet ind, bevægede sig stille og roligt hen imod Lazarus' tomme sæk med proviant. Så sneg dyret sig ind gennem åbningen. Lazarus dykkede med stenen og slog dens hoved. Vildsvinet hvinede, og flagermus sprang ud fra loftet.

Vildsvinet vaklede ud af grotten. Fortæret af sult løftede han stenen og satte efter. Sammen løb de ud af hulen og over stendalen. Lazarus vandt terræn på den skrigende gris, da de begge passerede højderyggen og klatrede ned ad dens østlige skrånning. Desorienteret stoppede vildsvinet og vendte sig mod ham, mens det slog stødtænder. I det øjeblik fandt Lazarus' sten sit mærke – vildsvinet var ikke mere.

Forpustet og udmattet greb Lazarus grisen i en baghov og slæbte den op ad bjergryggen mod hulen. Først da han nærmede sig dens top, indså han sin situation. Han løftede ansigtet, kneb øjnene sammen mod den brændende røde daggry, og nu fuldt ud bevidst om, at han stod uden for hulen, mens solen stod op. Hektisk trak han vildsvinet over toppen og ned ad dens skyggefulde side. Hiv efter hiv slæbte Lazarus grisen over det tørre flodleje og banede en sti gennem sneen og mod hulen. Sneen hobede sig op over grisen og smeltede ind i pelsen på det stadig varme dyr. Øjeblikke fløj forbi ham som en række bier. Solen steg endnu længere, stjernerne druknede nu i dens ild. En solskoldningskløe krøb hen over hans blotlagte hud, men med alle sine resterende kræfter fortsatte Lazarus – fod for fod, meter for meter, mens han ignorerede smerten.

Endelig nåede han hulemundingen og slæbte vildsvinet ned i dens skyggefulde dyb. De første stråler af brændende sollys skinnede over horisonten. Lazarus kæmpede febrilsk trækker og slæber det våde og tunge bæst endnu længere ind i mørket. Grisens bagdel Hans ben satte sig fast i en klippe i hulebunden; og Lazarus trak den løs. Han rejste sig og forberedte sig på endnu et træk, da en tynd rød lysstråle – en tråd ikke bredere end et edderkoppespind – gennemborede en fjern sprække på toppen af den fjerne østlige højderyg. Linjen af karmosinrødt lys strålede hen over stendalen og trængte ind i munden af hulen og afbøjede sig mod vildsvinets våde baghov. Strålen ændrede derefter kurs, klatrede opad fra vildsvinets fod og ramte endelig Lazarus rent i hans øje.

Drengen slap vildsvinet løs og kastede sig helt ind i skyggerne. Han vred sig og

kravlede rundt i hulebunden, som om den forsøgte at flygte fra en sky af vrede hvepse. "Åh Gud! Åh! Åh!"

Svovlholdig røg og grå aske kogte ud fra alle dele af hans krop, og den støvede gule aske væltede tungt oven på hulegulvet. Han kravlede i blinde og med armene flagrende rejste sig og snublede dybere ind i hulen, på samme måde som det desorienterede svin snublede ud af den. En gullig aske slæbte sig efter Lazarus, mens han pilede gennem gangen og ned i grottens mørkeste dyb.

"GUD! HYS!" Han smuldrede og rullede oven på sin provisoriske sæk med forsyninger.

"SKRIG!" Forskrækkede flagermus brød ud fra loftet og cirklede over ham. Nu rullede og kradsede de i hulebunden, trak sækken over ham, greb fat i alt og ingenting – intet han kunne mønstre, bevæge eller gøre, kunne fortryde det, der var blevet gjort. Ingen pung, bøn eller løfte kunne vende begivenhedernes udfoldelse og urokkelige forløb, for en grotesk, engang brændt af solen. Den rygende skikkelse trak sækken med proviant over ham og satte sig derefter oprejst, støttet bagover på den ene arm. Med sit hylende ansigt vendt opad mod loftet, rystende af et stadigt hærdende og skrøbeligt ansigt, udstødte det et sidste døende støn, "FADER!" Farven forsvandt og efterlod en hærdet overflade, grå som granit. I den forsvindende brum, en detaljeret statue af en død Lazarus stod tilbage – selv hans knogler blev til sten. Statuen tippede og faldt, en forstenet arm skubbede mod himlen, fingrene spredte, som om den rakte ud efter den Fader, den havde påkaldt. Og da de sidste rester af støv og gulligt grus havde lagt sig, vendte grotten tilbage til sin stort set ubesudseede og kryptlignende tilstand, bortset fra den lejlighedsvis flagren af en løsnet flagermus, de slikkende flammer fra en livlig knitrende ild og en granitsten draperet i en støvet og askegrå væbnerkappe.

[Slut på kapitel 10]

Dette litterære værk blev skabt d udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~